

Mi-e dor...

Flavius Laurian Duverna

Mi-e dor...

Mi-e dor de țara aceea, scumpă și frumoasă,
Mi-e dor, o Doamne, de Paradisul cel pierdut
Cu lucrurile-i minunate, chiar de n-am văzut;
Prin credință le privesc pân-voi ajunge acasă,
La locu-mi pregătit, prin a Ta jertfă glorioasă!

Mi-e dor de țara aceea scumpă, preamăreață
Cu frumuseți nespuse, pentru copiii mântuiți
Care-au trecut prin lupta cu păcatu-n suferinți
Și care au dorit cu foc să-Ți vadă Sfânta Față,
Și-acea cetate sacră, cu veșnica ei dimineață!

Mi-e dor de țara aceea scumpă, mult sperată,
De toți, cei ce-au umblat prin lume peregrini,
De toți, ce Te-au iubit și-au fost săraci, străini
Și n-au găsit deloc, odihna vieții-nmiresmată...
Acolo, Doamne, nădejdea mea îmi este toată!

Mi-e dor de țara aceea, veșnică prin strălucire
Cu pomii plini de fructe, în atmosfera argintie,
Cu râul vieții izvorând de sub tronul de domnie,
Cu-al vieții pom ce va-ntreține sacra nemurire,
Mi-e dor ca să trăiesc mărind a Ta neprihănire!

Mi-e dor fierbinte, de veșnicia aceea nesfârșită,
De viața în eternitate, cât existența Ta Divină!...
De fericirea sfântă, neumbrită de-a răului vină
Când voi cerceta cu drag Înțelepciunea infinită,
Ce toate Le-a urzit, spre gloria-Ți, desăvârșită!

Flavius Laurian Duverna